

Miroslav Paleček oslavil »75« a sám sobě připravil krásný dárek

Za všechno může HORA ŘÍP

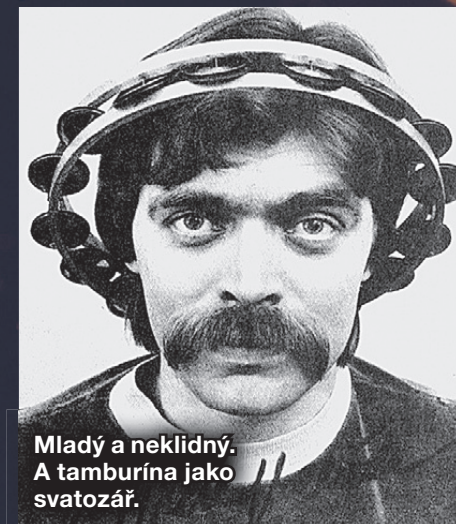
1999

S Michaelem Janíkem, nerozlučná dvojka.

1968

Rok poté, co se s Janíkem (vpravo) seznámili na soutěži Talent.

Mladý a neklidný. A tamburína jako svatozář.

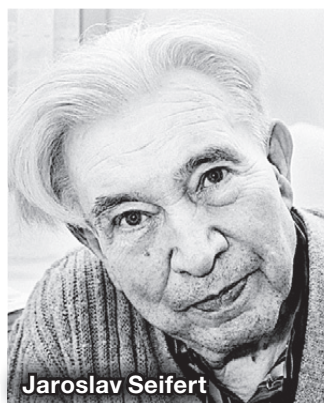
PRAHA – V listopadu dovršil ve formě životní jubileum a zároveň vydal i novou desku Písně domova na texty básní Jaroslava Seiferta (†84). Čerstvý oslavenec, písničkář Miroslav Paleček (75) prozradil, proč zvolil právě toto téma a z jakého důvodu si koupil na stará kolena ukulele.

Aha! Vyšla vám nová deska na texty slavného autora, držitele Nobelovy ceny za literaturu. Byl to náhlý nápad, nebo jste o tom přemýšlel dlouhodobě?

„Nepřemýšlel, a abych se přiznal, poezii jsem během školních let nikdy na chuť nepřišel. Možná za to může fakt, že ve škole jsme se museli učit básničky nazpaměť a u tabule je pak před celou třídou přednášet, což mi moc radosti nepřinášelo. Tenkrát mi básně připadaly jako nějaké velké umění, zvláště když jsem pak v televizi vídával Nedělní chvilky poezie. Byly moc patetické a dvířka k poezii mi rozhodně neotvíraly.“

Aha! Proč jste se tedy rozhodl zhudebnit verše našeho nejznámějšího básníka?

„Jak mi přibývala léta, začal jsem básním a vázanému verši přicházet na chuť. Asi před pěti lety jsem si splnil jeden svůj životní sen v podobě CD „Ježkárný“, kde jsem se pokusil představit písně V+W+J v takové modernější, současnější, folkovější podobě a mé představě. Domníval jsem se, že už se zřejmě jedná o takový můj vrchol, ale asi po půl roce bylo najednou všech-

Jaroslav Seifert

no jinak. Při surfování po internetu na mě náhle vykoukla Seifertova báseň Hora Říp.“

Aha! Vykoukla a donutila k činu?

„Ano. Tu báseň jsem si vybavil a najednou se zase vrátil do dětských let. Při čtení se mi okamžitě začal hlavou honit i drobný hudební motiv, který jsem si naštěstí ihned poznamenal.“

Aha! Tím to všechno začalo?

„Zřejmě ano, první silný impuls to byl. Po krátkém čase jsem při každodenním setkání s kytarou objevil jednoduchý, ale zajímavý kytarový doprovod, ke kterému jsem se snažil napsat sám nějaký vhodný text. Dopadlo to katastrofálně. Při dalším surfování jsem narazil na jinou Seifertovu báseň – Píseň o lásce, která přesně pasovala právě k tomu jemnému doprovodu.“

Aha! V tu chvíli jste se rozhodl pro kompletní desku na texty Jaroslava Seiferta?

„Nejdříve jsem počítal se čtyřmi pěti básněmi, které doplním o tvorbu i jiných básníků. Naštěstí mi nápad v Supraphonu rozmluvili a Seifertových básní je nakonec na desce sedmáct.“

Aha! Aby mohla deska vyjít, byl zřejmě nevyhnutelný i souhlas básnickových dědiců...

„Samozřejmě. Komunikovali jsme spolu přes OSA, kam jsem žádost doplněnou o demosnímky zaslal. Autor-ský svaz se spojil s dědici, povolení jsem dostal. Posílal jsem to vždy po několika písních, takže to trvalo zhruba dva roky. A nějaký čas mi také zabral samotný výběr básní a jejich zhudebnění.“

Aha! Jen tak pro zajímavost, byl jste někdy na Řípu?

„Byl, dokonce jsem 17. 11. 2018 pod Řípem za patronace Nadace partnerství zasadil v Aleji svobody lípu č. 26.“

Aha! Dlouhá léta jste hrál ve dvojici s Michaelem Janíkem. U příležitosti vašich narozenin se nemohu neoptat na vaše společné začátky.

„Na podzim roku 1968 jsme každou sobotu a neděli hráli na Karlově mostě u sochy svatého Kajetána. Tam nás oslovil někdo z Klubu spřízněných duší divadla Semafor a pozval na jejich každoroční setkání do Obecního domu.“

Aha! Takže od sv. Kajetána do světél refraktorů...

„Ještě před tím jsme měli možnost seznámit se s Jiřím Černým, který měl tehdy v čs. rozhlasu se svoji ženou Mirkou populární pořad Dvanáct na houpací, a předat mu nahrávky několika písniček. Vybral píseň Hele lidi, a ta se pak v hitparádě umístila několikrát jako druhá hned za Karlem Krylem a jeho Bratříčkou, zavírej vrátka.“

Aha! Z Obecního domu pak vedla cesta do Semaforu?

„Ano. Právě tam za námi přišel Slávek Šimek s Jirkou Grossmannem a nabídli nám možnost účinkovat v jejich Návštěvních dnech. Poprvé jsme tam hráli tuším 6. nebo 8. února 1969.“

Aha! Za úspěšnou kariéru tak trochu vděčíte i Karlu IV....

„Ano. Karlův most byl naším prvním jevištěm a nabídce Semaforu nešlo odolat.“ (smích)

Aha! Musím se zeptat: kdy a proč skončila vaše úspěšná spolupráce Michaelem Janíkem?

„Nic dramatického v tom nehledáme. Hráli jsme spolu bezmála pětadvacet let, což je setsakramentský kus života. Bylo to fajn, a co jsme chtěli společně říct, jsme už řekli. Je to zhruba deset let, co se naše muzikantské cesty rozešly, ale v kontaktu jsme a občas si zavoláme, co je nového.“

Aha! Jak svoji kariéru z pozice oslavence hodnotíte?

„Hodnotit by měli jiní a povolnější. Svoji cestu jsme si vybrali sami, a aniž bychom o tom přemýšleli, řekli jsme si hned na začátku dvě zásadní věci. Za prvé, že budeme při hraní vždy sedět, což se časem velice osvědčilo. (smích) A také, že budeme dělat jenom svoje písničky. Nebo zpívat jenom takové texty, které nám půjdou takzvaně z pusy. A s takovými písničkami mohou důstojně stárnout. Alespoň si to myslím. Neumím si představit, že bych dnes jako rocker běhal po pódiu s kytarou, i když i takové světlé výjimky, pánbůh zaplať, existují.“

Jaroslav BENDA

Paleček nezahálí! K narozeninám si nadělil novou desku.

Vnuk půjde v dědových stopách.

Kvůli vnukovi si koupil ukulele

Miroslav Paleček má dva vnuky, z nichž ten mladší jménem Smith žije s rodinou až za velkou louží. V Atlantě oslavil 28. října čtvrté narozeniny a k dědovu milému překvapení propadl zvuku kytary i jeho písničkám, které mu posílá přes internet. „Zhruba před rokem jsem od něho dostal foto, na kterém drží ukulele jako naprostý profík. A tak abych neztratil kredit, který u něho doposud mám, hned druhý den jsem také zakoupil ukulele, vygooglil pár akordů a složil mu písničku. Smith byl nadšený,“ směje se spokojený grandpa.